

Arrest

nr. 284 559 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag werd geactualiseerd op 26 augustus 2020, 18 mei 2021 en op 4 mei 2022.

Op 26 augustus 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.04.2020 werd ingediend en op data van 26.08.2020, 18.05.2021 en 04.05.2022 werd geactualiseerd door :

*H., A. (R.R.: [...])
nationaliteit: Afghanistan
geboren te S. op [...]1992
adres: [...] LUIK*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.03.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 06.05.2014 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 31.07.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokken verkoos weer om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn laatste asielprocedure werd afgesloten op 23.06.2022 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures - namelijk één jaar en vijf maanden voor de eerste, 18 dagen voor de tweede, drie jaar en acht maanden voor de derde en elf maanden voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Afghanistan, maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade te Pakistan. Hij wijst erop dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om een reis en verblijf naar Pakistan te bekostigen, dat hij niemand in Pakistan zou kennen bij wie hij zou kunnen verblijven. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. De loutere vermelding dat hij niet over voldoende financiële middelen of een opvangnet in Pakistan zou beschikken volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Evenmin legt hij bewijzen voor van deze beweringen, het blijft bij een loutere verklaring. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Betrokkene beroept zich tevens op zijn financiële onmogelijkheid om terug te keren naar Afghanistan omdat hij geen banden meer met het land zou hebben en er niet zou kunnen terugvallen op familie of vrienden en waar hij er dus alleen zou voor staan. Elke sociale band met het land van herkomst zou door zijn lange verblijf in België doorgesneden zijn. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers 20 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en

opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RvV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op de veiligheidssituatie in Afghanistan, die nog steeds precair zou zijn. Hij verwijst hiervoor naar een de 'Global Peace Index 2019' van het Institute for economics en peace van juni 2019 en naar twee krantenartikelen van VRT NWS dd. 29.02.2020 en 09.03.2020. Echter, deze verwijzing naar de toestand in Afghanistan vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. We wijzen er op dat het CGVS tot vier maal toe oordeelde dat het voor betrokkene veilig is om terug te keren naar Afghanistan. In deze beslissingen werd telkens specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op de situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat het CGVS tot vier maal toe vaststelde dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan, houdt een weerlegging van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Het louter voorleggen van een algemeen rapport uit 2019 en twee krantenartikelen uit 2020 is ruim onvoldoende om deze beoordeling van het CGVS om te buigen, temeer daar uit de beslissing van het CGVS duidelijk blijkt dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatio_n.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatio_n_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99. punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RW arrest 234690 van 31 maart 2020, RW arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid in België van zijn oom, die over verblijfsrecht beschikt als subsidiair beschermde en die als het ware de vaderlijke rol overgenomen zou hebben nadat ze samen Afghanistan ontvlucht waren. Het feit dat zijn oom legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden

als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Tenslotte wijzen we er op dat betrokkene niet samenwoont met zijn oom en dat er dus geen sprake is van een gezinseenheid. Betrokkenen beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde gezins- en privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft in België, met name zijn oom en neef (in dossier 7595884) die over verblijfsrecht in België beschikken. Betrokkene woont op hetzelfde adres als zijn neef. Echter, toont hij niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid. Het loutere gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als zijn neef, heeft niet automatisch tot gevolg dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Deze elementen dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Betrokkene woont aldus niet samen met zijn oom, die de vaderlijke rol opgenomen zou hebben, noch toont hij aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn oom. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari. Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De advocaat van betrokkene haalt verder aan dat het bij een terugkeer quasi onmogelijk zou zijn om contact te onderhouden, zeker gezien contacten tussen de raadsman en betrokkene liefst doorgaan op het kantoor van eerstgenoemde. Echter, we merken op dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid inhoudt. Het staat betrokkene vrij om via allerlei moderne communicatiemiddelen het contact met haar raadvrouw te onderhouden. Bovendien kunnen we stellen

dat het eventuele risico op schading van de vertrouwelijkheid niet voldoende gewicht in de schaal legt om aanvaard te worden als vrijgeleide om de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de wereldwijde coronapandemie als buitengewone omstandigheid. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RvV. arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RvV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont met aan dat hij als Afghaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Afghanistan terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RvV arrest 241788 van 30 september 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat sinds 10 november 2021 luchtvaartmaatschappijen opnieuw zonder beperkingen naar/vanuit Pakistan kunnen vliegen. Reizen naar Pakistan, waar zich de bevoegde ambassade bevindt, blijkt aldus perfect mogelijk. Betrokkene wijst er in dit kader op hij als persoon zonder verblijfsvergunning een bijzondere kwetsbaarheid heeft. Ter staving hiervan verwijst hij naar een verslag van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 17 maart 2020. Hij wijst erop dat Portugal de beslissing heeft genomen om alle personen zonder verblijfsvergunning tijdelijk te regulariseren zodat hun mensenrechten gewaarborgd worden. Ter staving hiervan legt hij een artikel voor van Solidair dd.30.06.2020. Ook het Verenigd Koninkrijk zou besloten hebben de opvang van afgewezen verzoekers om internationale bescherming te verlengen met minstens drie maanden (gestaafd door het voorleggen van een krantenartikel uit the Guardian dd. 28.03.2020). Hij wijst erop dat ook in België gepleit zou worden voor deze maatregel, waarvoor hij verwijst naar een artikel dd. 02.04.2020 van VRT NWS. Deze maatregelen zouden in schril contrast staan met de beleidskeuze van België waar het recht om asiel te vragen opgeschort zou worden en waar mensen worden vrijgelaten uit de gesloten centra zonder een alternatieve verblijfsmogelijkheid (ter staving hiervan legt betrokkene een krantenartikel dd. 20.03.2020 van VRT NWS). Hij wijst erop dat hij een vergroot risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM omwille van zijn precair verblijf en dat enkel door een verblijfsmachtiging hij toegang zou hebben tot huisvesting en de arbeidsmarkt evenals tot de noodzakelijke medische zorg. Ter staving waarvan betrokkene een stuk voorlegt van beweging.net dd. 27.03.2020 en het reeds eerder vermelde artikel dd. 02.04.2020 van VRT NWS. Echter, huidige beslissing is onontvankelijk, wat inhoudt dat enkel de vraag aan de orde is of verzoeker de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vraag of zijn precaire verblijfstoestand leidt tot een schending van artikel 3 EVRM en daardoor rechtvaardigt dat een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, stelt zich dus momenteel niet.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er nood zou zijn aan een beleid inzake arbeidsmigratie aangezien een groot aantal vacatures in België structureel niet ingevuld zou raken. Ter staving hiervan verwijst hij naar een artikel van 11.11.11 van 19 juni 2018 en een krantenartikel van De Morgen van 22.06.2018. Hij zou de ideale werkkraft zijn waaraan onze maatschappij nood zou hebben. Door een terugkeer naar Afghanistan zou zijn potentieel mogelijks verloren gaan. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 31.07.2019 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene wenst zich in dit kader te beroepen op de verklaringen van de beleidsverantwoordelijken met betrekking tot het asiel- en regularisatiebeleid, met name op het federaal regeerakkoord van 09 oktober 2014 en de beleidsnota Asiel en Migratie van 26 oktober 2018 waarbij de regering zich zou engageren

voor een eerlijk en rechtlijnig migratiebeleid waarbij regularisaties op individuele basis zouden gebeuren. Ook mevrouw De Block zou zich geëngageerd hebben om een streng, rechtvaardig maar menselijk beleid te voeren. Hiervoor verwijst betrokkene naar een krantenartikel van De Morgen dd. 09.12.2018. Allereerst dienen we op te merken dat mevrouw De Block niet langer de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie is waardoor betrokkene zich dan met nuttig meer kan beroepen op haar uitspraken. Ook het aangehaalde federale regeerakkoord en de beleidsnota Asiel en Migratie zijn achterhaald. Bovendien kon verzoekende partij in geen geval uit de verklaringen van de toenmalige staatssecretaris of uit de aangehaalde beleidsnota noch het federaal regeerakkoord enige rechtmatige verwachting ontleen dat hij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in zijn specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend kan worden (RvV, arrest 230367 van 17 december 2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen is met de ordediensten en geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare orde/veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds meer dan acht jaar in België zou verblijven, dat hij zeer gewillig zou zijn om bij te dragen aan de samenleving, dat hij zich steeds enorm werkbereid getoond zou hebben, dat hij als uitzendkracht tewerkgesteld was, dat hij een positieve evaluatie gekregen zou hebben, dat hij in België zijn toekomst zou willen opbouwen, dat er sprake zou zijn van een vergevorderde integratie, dat hij mee wil helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij zijn plichten zou naleven, dat hij de Nederlandse taal geleerd zou hebben evenals een basis Frans, dat hij zou deelnemen aan de maatschappij, dat hij hier een toekomst zou willen opbouwen, dat hij mee zou willen helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij een echte meerwaarde zou zijn, dat hij een bewijs van inschrijving bij het ziekenfonds voorlegt en bijhorende klevertjes, enkele attesten van tewerkstelling, een verklaring van zijn werkgever, een bewijs van inschrijving Franse taallessen, enkele deelcertificaten Frans, een bewijs van inschrijving als werkzoekende, een aanvraag tot steunverlening door het OCMW, een deelcertificaat Nederlandse taallessen en bijhorend inschrijvingsbewijs, een schrijven van de stad Oostende inzake aanvraag sociale hulp, zijn individuele rekening van het jaar 2018, zijn fiches 281.10 van het jaar 2018, verschillende loonfiches, een attest inzake vakantiegeld, een energieovername-contract, een nutsfactuur en doorgeven van meterstanden, zijn jobpass, mobib-kaart, bankkaart, Tec-abonnement, zijn arbeidskaart C, zijn NMBS-abonnement, een labofactuur, een doktersattest en zijn huurovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Il. 1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

Nochtans stelde de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000):

Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui R XI - 9237 - 7/9 rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;

De bestreden beslissing stelt dus verkeerdelijk dat de verzoekende partij had moeten aantonen dat het voor haar ‘onmogelijk’ was om de aanvraag in Islamabad in te dienen bij de Belgische ambassade. De verwerende partij lijkt er immers van uit te gaan dat er overmacht zou moeten worden aangetoond, quod non.

Het loutere feit dat er andere Afghanen wel in slagen om in Pakistan een aanvraag in te dienen is een nietszeggende standaardmotivering. Zij beschikken misschien wel over een netwerk in Pakistan of veel financiële middelen.

Aldus is de motivering van de verwerende partij dienaangaande niet deugdelijk.

II.1.3. De thans bestreden beslissing stelt tevens:

De verwerende partij verwijst dus naar de “geijkte weg” dienaangaande, maar maakt onduidelijk wat deze is.

Zoals aangehaald in de aanvraag werkte de verzoekende partij langdurig via het uitzendkantoor AGO Jobs & HR in de koekjesfabriek D. als productiewerker.

Mocht haar werkgever bereid zijn een single permit voor haar aan te vragen via de Vlaamse Overheid, dan geldt er principieel een voorrang voor de Europese onderdanen. De lijst met aanvaarde knelpuntberoepen in het kader van deze procedure is beperkt tot 22 beroepen, zie MB dd. 31 maart 2021 houdende vaststelling van de lijst met middengeschoolde functies waarvoor een structureel tekort aan arbeidskrachten bestaat (https://assets.vlaanderen.be/image/upload/v1617955436/mb_knelpuntberoepen_31_3_2021_getekend.pdf). Productiewerker staat daar duidelijk niet tussen.

De verzoekende partij is evenmin hooggeschoold, waardoor zij niet valt onder artikel 17 van Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 7 december 2018.

Het is dus niet duidelijk welke “geijkte” weg de verwerende partij hier voorstelt.

De Raad stelde reeds (weliswaar in de context van gezinshereniging) dat een formulering zoals “de geijkte weg” (RvV 211 109 dd. 17 oktober 218) afbreuk doet aan het feit dat ook een aanvraag ex art. 9bis VW een geijkte weg kan zijn:

Mutatis mutandis schendt de thans bestreden beslissing het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 9bis VW.

II.1.4. Omtrent de afhankelijkheidsband met haar oom stelde de verzoekende partij het volgende in haar aanvraag: [...]

De thans bestreden beslissing repliceert hierop als volgt: [...]

Uit zowel de verklaringen tijdens de asielprocedure van de verzoekende partij als stuk 11 (inschrijving bij mutualiteit ten laste van de oom) blijkt duidelijk een actieve ondersteuning door de oom.

Aldus is de belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft niet op correcte wijze gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

Bovendien worden een heel aantal elementen, die betrekking hebben op het privéleven van de verzoekende partij (ook beschermd door artikel 8 EVRM) gewoonweg niet geanalyseerd: [...]

II.1.5. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden.”

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting bij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker geeft de passage uit de bestreden beslissing weer waarin de gemachtigde ingaat op de ingeroepen buitengewone omstandigheid dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Afghanistan. Verzoeker had gewezen op het feit dat hij de financiële middelen ontbeert evenals geen netwerk heeft in Pakistan. De gemachtigde aanvaardt deze elementen niet aangezien verzoeker geen bewijzen voorlegt van die bewering en omdat regelmatig Afghaanse onderdanen een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan en ook geconfronteerd worden met dezelfde problemen als verzoeker. Verzoeker toont aldus niet aan dat het voor hem onmogelijk is een aanvraag in te dienen bij de bevoegde post in Pakistan. Verzoeker wijst erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden zijn van overmacht, maar wel omstandigheden die het buitengewoon moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het herkomstland of naar het land waar hij toegelaten is tot verblijf. Bijgevolg mocht de gemachtigde niet eisen dat verzoeker aantoont dat het voor hem “onmogelijk” is, aangezien niet mag verwacht worden dat overmacht wordt aangetoond. Het loutere feit dat er Afghanen zijn die er wel in slagen in Pakistan een aanvraag in te dienen is volgens verzoeker een nietszeggende

standaardmotivering aangezien deze mensen misschien wel over financiële middelen en over een netwerk beschikken in Pakistan.

Verder citeert verzoeker eveneens integraal wat hij in de aanvraag heeft uiteengezet aangaande de band met zijn oom alsook wat de gemachtigde dienaangaande in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd. Hij benadrukt dat zowel zijn verklaringen tijdens de procedure om internationale bescherming als het stuk 11 dat hij bij de aanvraag had gevoegd de actieve ondersteuning door zijn oom aantonen. Volgens verzoeker is de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet op correcte wijze gebeurd. Hij citeert uit een arrest van de Raad waarin de Raad heeft gesteld in het licht van artikel 8 van het EVRM en het privéleven, dat hij in het kader van zijn wettigheidscontrole nagaat of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken. Verzoeker concludeert tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, artikel 8 van het EVRM en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 23 april 2020 verwees verzoeker uitgebreid naar de afwezigheid van een Belgische diplomatieke dienst in Afghanistan en op zijn band van afhankelijkheid met zijn oom.

In de aanvraag heeft verzoeker erop gewezen dat er in zijn herkomstland Afghanistan omwille van het langdurig conflict geen Belgische ambassade meer is en hij ertoe gehouden zou zijn naar Islamabad te gaan, zijnde in Pakistan om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Hij stipte aan daar niet de financiële middelen voor te hebben om een reis naar Pakistan en verblijf aldaar te bekostigen. Hij haalde eveneens aan dat hij geen sociaal netwerk heeft in Pakistan. Verder haalde verzoeker in zijn aanvraag van 23 april 2020 aan dat hij Afghanistan al 8 jaar geleden was ontvlucht en herhaalde hij omwille van een financiële en materiële problematiek niet anders kan dan zijn aanvraag in België in te dienen.

Verder stipte verzoeker eveneens aan dat hij samen met zijn oom en neef Afghanistan is ontvlucht en zij een verzoek om internationale bescherming indienden op 18 oktober 2012. In eerste instantie werden hun drie verzoeken geweigerd maar zijn oom en neef kregen in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kreeg deze niet maar zijn derde procedure om internationale bescherming heeft wel meer dan drie jaar en een half in beslag genomen. Verzoeker verduidelijkte dat zijn oom de vaderlijke rol op zich heeft genomen nadat ze samen Afghanistan waren ontvlucht. Verzoeker wees reeds in de aanvraag op een potentiële schending van artikel 8 van het EVRM indien van hem zou verwacht worden dat hij zijn aanvraag in Pakistan zou moeten indienen. Hij wees erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM of het Hof) ook een relatie tussen een oom en een neef als een beschermingswaardig familieleven kan beschouwen als er een nauwe band bestaat tussen beide. Hij citeerde in de aanvraag ook een passage uit zijn verklaringen die hij heeft afgelegd naar aanleiding van een volgend verzoek waarbij hem werd gevraagd hoe hij de laatste drie jaar in België overleefde, waarop verzoeker antwoordde dat hij na zijn negatieve beslissing steun kreeg van zijn nonkel, genaamd H.O. Hij verduidelijkte dat hij tijdens zijn procedure om internationale bescherming bij zijn oom verbleef en toen zijn volgend verzoek ontvankelijk werd verklaard, hij ook officieel bij zijn oom werd ingeschreven, waarvan een stuk 11 werd gevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker erkende in de aanvraag dat toen hij in België aankwam zijn leeftijd werd vastgesteld op 20 jaar, maar dat hij als jongvolwassene nog geen eigen gezin had en heeft. Opnieuw verwees verzoeker in de aanvraag naar het standpunt van het EHRM dat er ook familieleven kan bestaan tussen ouders en meerderjarige kinderen wanneer het meerderjarige kind nog geen gezin heeft of wanneer er meer dan de normale emotionele banden zijn. Om te bepalen of er meer dan normale emotionele banden zijn dienen een aantal factoren in rekening te worden gebracht zoals de eventuele samenwoning en de mate van financiële of emotionele afhankelijkheid. Verzoeker stipte vervolgens in de aanvraag de grote afhankelijkheid van zijn oom aan aangezien ze samen Afghanistan ontvluchtten en zijn oom zich steeds over hem heeft ontfemd. Opnieuw wees hij erop samen met zijn oom en zijn neef te zijn vertrokken in 2012 en sindsdien niet meer te zijn teruggekeerd. Hij meende dat zijn relatie met zijn oom minstens valt onder een beschermingswaardig privéleven. Vervolgens ging verzoeker ook verder in op zijn sociale banden met het Rijk en meende hij in de aanvraag dat door zijn langdurig ononderbroken verblijf op het Belgisch grondgebied een niet te negeren band ontstaat met de Belgische maatschappij. Hij verwees verder ook naar het feit dat hij in de jaren 2018 en 2019 heeft gewerkt in België en een positieve evaluatie kreeg over zijn karakter en werkhouding. Verzoeker concludeerde in zijn aanvraag dat het feit dat hij naar Pakistan zou moeten gaan om aldaar zijn aanvraag in te dienen een schending zou uitmaken van zijn familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het feit dat de aanvraag in Pakistan moet worden ingediend en dus niet in het herkomstland van verzoeker stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing de gemachtigde, weliswaar in fine van de bestreden beslissing, zelf verwijst naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769 dat stelt dat "als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz." terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en

derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.
(eigen onderlijnen)

Hieruit blijkt dus dat het aangevoerde argument dat er in het herkomstland van verzoeker geen diplomatieke of consulaire post is een pertinent element is bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, aangezien het volgens het voormeld arrest – aangehaald door de gemachtigde in fine in de beslissing - als een typische buitengewone omstandigheid kan worden aangevoerd.

De Raad kan in principe de gemachtigde volgen dat het aanhalen van niet over voldoende financiële middelen te beschikken of geen netwerk te hebben mogelijk in vele gevallen niet volstaat. Echter in casu heeft verzoeker wel elementen aangehaald in de aanvraag om dit te staven en blijken ook verschillende elementen in het administratief dossier die dit ondersteunen. Het argument dat verzoeker geen netwerk heeft in Pakistan kan in casu niet op redelijke wijze zonder meer als een loze bewering worden beschouwd. Niet alleen is Pakistan niet het herkomstland van verzoeker, bijkomend is de gemachtigde immers op de hoogte dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds tien jaar in België verblijft en dat hij samen met zijn oom en neef Afghanistan is ontvlucht en reeds in 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. De gemachtigde is er ook van op de hoogte dat deze oom en neef in België subsidiaire bescherming hebben gekregen en verzoeker heeft ook in de aanvraag reeds gewezen op zijn band met zijn oom en dat ook gestaafd met een “stuk 11” waaruit inderdaad blijkt dat verzoeker werd ingeschreven als ten laste van zijn oom op hetzelfde adres als zijn oom en neef. De gemachtigde gaat in de motivering niet op zorgvuldige wijze in op dit stuk en deze situatie is dan ook, zoals verzoeker terecht aanstipt, niet zonder meer vergelijkbaar met die van om het even welke Afghaanse onderdaan die wel een aanvraag indient via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook wat betreft de financiële middelen blijkt uit dit stuk 11, dat gevoegd was bij de aanvraag, dat in elk geval op dat ogenblik door “Solidaris” (mutualiteit) werd gesteld dat verzoeker werd ingeschreven ten laste van de oom. Het schrijven van “Solidaris” gericht aan de oom stelt immers *“suite à l’inscription à vos charges de H.A. [naam verzoeker]”*. Verzoeker had ook aangestipt dat hij had verklaard in het kader van een volgend verzoek waarin men hem de vraag stelde hoe hij in België overleeft, dat hij na zijn negatieve beslissing de steun kreeg van zijn nonkel genaamd H.O. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker ook loonfiches heeft gevoegd bij zijn aanvraag, hetgeen wel wijst op financiële middelen, doch die hebben betrekking op de periode dat hij in het kader van zijn derde procedure van internationale bescherming – die overigens toch 3 jaar en acht maanden heeft geduurd van 4 november 2015 tot 31 juli 2019 – mocht werken. Echter nadien en dit reeds sedert midden 2019 heeft verzoeker niet meer het recht te werken, hetgeen de gemachtigde ook uitdrukkelijk motiveert in de bestreden beslissing waar hij verder stelt: *“vermits de asielpcedure werd afgesloten op 31.07.2019 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.”* Bijgevolg moet in casu sedert midden 2019 aangenomen worden dat verzoeker niet meer in de mogelijkheid is in zijn eigen behoeften te voorzien en heeft hij ook duidelijk verklaard dat zijn oom hem ondersteunt. Op het ogenblik van de bestreden beslissing, zijnde op 26 augustus 2022, heeft de gemachtigde aldus in de context van dit specifiek dossier niet op redelijke noch op zorgvuldige wijze gemotiveerd dat verzoeker maar een loutere verklaring aflegt dat hij niet over voldoende financiële middelen beschikt om zijn aanvraag in een ander derde land, zijnde Pakistan, te moeten indienen. Zoals verzoeker eveneens terecht aanstipt, moet hij niet de onmogelijkheid aantonen een aanvraag in Islamabad in te dienen, doch wel dat het bijzonder moeilijk is voor hem.

Reeds om deze reden heeft de gemachtigde op kennelijk onredelijke en op onzorgvuldige wijze vastgesteld dat het feit dat de aanvraag niet in het herkomstland maar in Pakistan moet worden ingediend in casu geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Verder blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid ingaat op de in de aanvraag aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, al is die motivering in hoofdzaak theoretisch. Beide partijen, verzoeker in de aanvraag en de gemachtigde in de bestreden beslissing, wijzen er terecht op dat een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privéleven en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Beide partijen wijzen er terecht op dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Volgens de gemachtigde zijn in casu geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond tussen verzoeker en zijn oom, terwijl dit volgens verzoeker wel het geval is. De gemachtigde erkent dat verzoeker familieleden heeft in België, nl. zijn oom en neef die verblijfsrecht hebben in België maar stelt dat verzoeker op hetzelfde adres woont als zijn neef en aldus niet samenwoont met zijn oom, die de vaderlijke rol opgenomen zou hebben. Dit zijn de enige concrete op de zaak toegespitste motieven van de gemachtigde om de band tussen verzoeker en zijn oom te beoordelen. Vervolgens gaat de gemachtigde immers in op verzoeker zijn privéleven. De Raad kan niet aannemen dat dit een zorgvuldige beoordeling is van het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn oom, rekening houdend met de feitelijke elementen die deze zaak kenmerken en met de feitelijke elementen die concreet in de aanvraag werden aangehaald. Zoals in de aanvraag aangestipt en geciteerd in het verzoekschrift, en dit is ook niet betwist, is verzoeker samen met zijn oom gevlucht uit Afghanistan en hebben zij in 2012 reeds samen een verzoek om internationale bescherming ingediend, samen met verzoeker zijn neef. Verzoeker heeft uitdrukkelijk de passage geciteerd in de aanvraag waarin hij in het kader van een volgend verzoek heeft verklaard sedert de negatieve beslissing steun te krijgen van zijn nonkel, genaamd H.O. Dit vindt steun in het administratief dossier. Het stuk 11, waar supra reeds naar werd verwezen, toont ook aan dat verzoeker

op dat ogenblik wat betreft de mutualiteit werd ingeschreven als ten laste van zijn oom. Er wordt ook gewezen op de jonge leeftijd van verzoeker, bij aankomst in het Rijk, die werd vastgesteld op 20 jaar. Verzoeker stipt terecht in de aanvraag aan dat volgens het EHRM alleenstaande jongvolwassenen, die nog geen eigen gezin hebben gesticht, nog vallen onder een beschermingswaardig gezinsleven. Op het moment van de bestreden beslissing was verzoeker wel al 10 jaar ouder, zodat die situatie vermoedelijk niet langer onder de definitie van jongvolwassene valt, maar dan nog moet nagegaan worden of er bijkomende banden van afhankelijkheid zijn tussen verzoeker en zijn oom. Verzoeker stipte in zijn aanvraag aan dat zijn oom zich steeds over hem heeft ontfermd en financieel en emotioneel heeft bijgestaan. Verzoeker heeft sedert 2012 het Rijk niet verlaten. Door in de bestreden beslissing er enkel op te wijzen dat verzoeker niet zou samenwonen met zijn oom, kan de Raad niet aannemen dat op zorgvuldige wijze met de voorgaande concrete elementen, die werden aangehaald en steun vinden in het administratief dossier, is rekening gehouden. Zoals supra reeds werd aangehaald moet de Raad vaststellen dat verzoeker tussen 2015 en 2019, periode die overeenkomt met zijn derde procedure om internationale bescherming, heeft gewerkt en hij ook soms zelfstandig heeft gewoond. In die periode kan de gemachtigde gevolgd worden dat er geen bijkomende banden van afhankelijkheid waren aangetoond tussen verzoeker en zijn oom. Echter, de Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing en de gemachtigde heeft zelf gemotiveerd dat verzoeker sedert midden 2019 niet meer gerechtigd was te werken om in zijn eigen behoeften te voorzien. Ten overvloede blijkt dat op de thans bestreden beslissing het adres van verzoeker wordt vermeld, zijnde een adres in Luik. De Raad stelt vast dat dit adres overeenkomt met de adresgegevens van de oom die blijken uit verschillende stukken in het administratief dossier.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde niet op een zorgvuldige wijze de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn oom heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Nu de beschermingswaardige relatie tussen verzoeker en zijn oom niet op zorgvuldige wijze is gebeurd, kan verzoeker ook gevolgd worden dat de belangenafweging waartoe de gemachtigde is overgegaan en waarbij de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van verzoeker niet verstoort in die mate dat er een schending van artikel 8 van het EVRM zou zijn, ook niet op een zorgvuldige wijze werd vastgesteld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Wat betreft het verweer in de nota met opmerkingen kan de Raad om de supra uiteengezette redenen niet volgen dat de gemachtigde na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoeker de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk diende te worden verklaard. Anders dan verweerder aanvoert, heeft verzoeker wel bepaalde dragende motieven van de bestreden beslissing betwist.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder op verouderde rechtspraak van de Raad van State en de Raad waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. De Raad stipt aan dat naderhand de Raad van State stelde dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is maar als hogere norm wel boven de Vreemdelingenwet staat en dat de algemene stelling dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Verder volgt de Raad wel dat het EVRM geen recht voor een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven, doch dit neemt niet weg dat het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM wel een nauwkeurig onderzoek vereist, hetgeen in casu niet kan blijken. Verder moet de Raad vaststellen dat in de verweernota niet wordt ingegaan op de concrete onderdelen van het middel van verzoeker betreffende het feit dat er in het herkomstland geen bevoegde ambassade of consulaire post is en de moeilijkheden die verzoeker heeft aangehaald om zijn aanvraag in Pakistan te moeten doen, noch gaat verweerder in op de door verzoeker aangehaalde band tussen zichzelf en zijn oom met wie hij 10 jaar geleden Afghanistan is ontvlucht.

Het verweer doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES